

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Capital group SERVICE s.r.o.**, IČO 277 64 338
sídlem Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Mgr. Pavlem Sorokáčem, MBA
sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015 č. j. 1394/580/15, 57254/ENV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá vyslovení nicotnosti, eventuálně zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“ či „ministerstvo“) ze dne 25. 9. 2015 č. j. 1394/580/15, 57254/ENV, sp. zn. 000375/A-10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministerstvo zamítlo její odvolání a potvrdilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 30. 6. 2015 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.135/15/VDB ve znění opravného rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.144/15/VDB (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3 200 000 Kč za protiprávní jednání spočívající v naplnění skutkových podstat správních deliktů podle ust. § 4 písm. a) a c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), a podle ust. § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“).

- Podle rekapitulace uvedené v napadeném rozhodnutí se žalobkyně dopustila uvedených správních deliktů tím, že v období od srpna 2012 do 3. 12. 2012 provedla na částech pozemků určených k plnění funkcí lesa (dále jen „PUPFL“ p. č. 718/4, 718/5, 718/6, 718/34, 718/35 a 1407/11 v k. ú. Dolní Lomná, v porostních skupinách 503 Jg8, 503 Jh5, 503 Jh8, 503 Jj1, 503 Jj9, 503 Jk9a, 503 Kd7 a bezlesí 503 Jj527 za pomoci sil a prostředků jiných osob těžbu „převážně úmyslnou“ v porostu mladším 80 let, a to bez výjimek vydaných orgánem státní správy lesů. Dále v období od září 2012 do 3. 12. 2012 silami a prostředky jiných osob pokračovala v těžbě převážně úmyslné a vytvořila holinu o výměře větší než 1 ha. Dále žalobkyně v období od 13. 11. 2012 do 3. 12. 2012 silami a prostředky jiných osob vyfrézovala a vyklučila pařezy a realizovala nepovolené terénní úpravy na částech PUPFL p. č. 718/4, 718/5, 718/6, 718/34 v k. ú. Dolní Lomná na ploše s výměrou cca 1,34 ha a na částech PUPFL p. č. 718/34 a 1407/11 v k. ú. Dolní Lomná na ploše s výměrou cca 0,10 ha. Výše uvedeným jednáním podle ČIŽP a žalovaného ministerstva došlo ke změně stanovištních podmínek, vodního režimu, světelného režimu, mikroklimatu a možnému riziku eroze. Funkce lesa nemohly být plněny rovnoměrně a trvale. Provedenou těžbou žalobkyně rovněž ohrozila životní prostředí tím, že vlastním zaviněním vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických činitelů, tj. kalamitních druhů lýkožroutů, a abiotických činitelů, tj. bořivých větrů [správní delikt podle ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP]. Podle napadeného rozhodnutí dále žalobkyně v období od srpna 2012 do 3. 12. 2012 na částech PUPFL p. č. 718/35, 718/4, 718/5, 718/6 (včetně por. skup. 503 Jj1), 718/34, 1407/11 v k. ú. Dolní Lomná za pomoci sil a prostředků jiných osob realizovala souvislé terénní úpravy na plochách s výměrami 1,34 ha a 0,10 ha, a to bez rozhodnutí vydaného orgánem státní správy lesů o odnětí PUPFL podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o lesích*“), a bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody podle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. V důsledku provedených terénních úprav došlo ke změně stanovištních podmínek, tj. narušení geneze půdy, degradaci půdního prostředí, absenci vrstvy nadložního humusu a organominerálních horizontů a narušení vodního režimu, a tím k zákonem předvídanému škodlivému následku – poškození životního prostředí v lesích. V důsledku činností žalobkyně na výše uvedených PUPFL mělo dojít ke škodám na všech funkcích lesa jako složky životního prostředí. Žalobkyně neoprávněně používala PUPFL k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa [ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP ve spojení s § 2 písm. b) zákona o lesích]. Žalobkyně taktéž v období od 13. 11. 2012 do 3. 12. 2012 silami a prostředky jiných osob poškodila součást přírody v chráněné krajinné oblasti Beskydy (dále jen „*CHKO Beskydy*“) a nedovoleně změnila a ohrozila její dochovaný stav tím, že za pomoci sil a prostředků jiných osob technikou na částech pozemků p. č. 718/4, 718/5, 718/6, 718/34, 718/35 a 1407/11 v k. ú. Dolní Lomná vyfrézovala a vyklučila pařezy a následně realizovala terénní úpravy na souvislé ploše s výměrou 1,55 ha za účelem vybudování sjezdové trati. V důsledku těchto činností došlo k následku předvídanému zákonem, tj. k zániku mikrohabitátů, změně stanovištních podmínek a narušení dlouhodobě utvářených ekologických vazeb [správní delikt podle ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Žalobkyně rovněž v období od 13. 11. 2012 do 3. 12. 2012 vykonávala v CHKO Beskydy zakázanou činnost, když za pomoci prostředků jiných osob na částech pozemků p. č. 718/5, 718/6, 718/34, 718/35 a 1407/11 v k.ú. Dolní Lomná, které leží ve II. zóně CHKO Beskydy, traktorem se závěsnou frézou a buldozerem vyfrézovala a vyklučila pařezy a následně realizovala terénní úpravy na souvislé ploše 1,30 ha za účelem vybudování sjezdové trati, a to bez výjimky vydané podle ust. § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně tak mimo zastavěná území obcí hospodařila způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, čímž porušila ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny a nevratně poškodila půdní povrch a vodní režim [správní delikt podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny].

3. K průběhu správního řízení předcházejícího vydání nyní přezkoumávaných rozhodnutí je vhodné uvést, že žalobkyni byla za shora popsané jednání nejprve uložena pokuta ve výši 4 000 000 Kč rozhodnutím ČIŽP ze dne 7. 2. 2014 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.049/14/VDB. Ministerstvo však svým rozhodnutím ze dne 20. 5. 2014 č. j. 499/580/14,22140/ENV uvedené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo k novému projednání s tím, že ČIŽP chybně určila výměru lesních porostů dotčených převážně mýtní úmyslnou těžbou, což mělo vliv na nesprávně stanovenou výši pokuty, v rozhodnutí se nezabývala otázkou likvidačního charakteru výše pokuty a existovala důvodná pochybnost, zda ČIŽP postupovala v souladu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
4. Následně ČIŽP vydala rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.105/14/VDB, kterým žalobkyni uložila pokutu ve výši 3 800 000 Kč. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 6. 2. 2015 č. j. 51/580/14, 1742/ENV zrušilo i toto druhé rozhodnutí ČIŽP a věc jí vrátilo k novému projednání pro chyby ve znaleckých posudcích spočívajících v použití špatné veličiny zakmenění a chybně stanoveném věku porostní skupiny 503 Jh8 nacházející se na PUPFL p. č. 718/35 v k. ú. Dolní Lomná, z toho vyplývající špatně stanovené výši pokuty a nezahrnutí listinného výstupu z webové stránky www.ski-armada.cz do kontrolního spisu ani do protokolu o kontrolním zjištění ze dne 4. 7. 2013 č. j. ČIŽP/49/OOL/1216429.024/13/VDB.
5. Nyní přezkoumávané prvostupňové rozhodnutí je tak již třetím rozhodnutím ČIŽP v dané věci, tentokrát již potvrzeným napadeným rozhodnutím ministerstva.

II.

Žalobní body a vyjádření účastníků řízení

6. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nicotné pro vnitřní rozpornost a nezákonné zejména pro vady řízení předcházejícího jeho vydání. Žalobkyně proto navrhuje, aby Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, in eventum aby napadené rozhodnutí zrušil a v obou případech uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Pro případ, že by městský soud nepřistoupil ani k jedné z uvedených variant, žalobkyně navrhuje moderaci uložené sankce ve smyslu ust. § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“). Žalobní námitky lze shrnout do následujících žalobních bodů:
7. *Zaprvé.* Vnitřní rozpornost a z ní vyplývající nicotnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v tvrzení žalovaného, že došlo k přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, avšak podle názoru žalobkyně fakticky k přezkoumání nedošlo, neboť v takovém případě by žalovaný nemohl považovat provedené důkazní prostředky za hodnověrné. Za vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí žalobkyně dále označuje skutečnost, že žalovaný nevyhodnotil veškerá řádně a včas doručená podání žalobkyně.
8. *Zadruhé.* Žalobkyně namítá, že žalovaný nepřihlédl k třetímu doplnění odvolání doručenému ministerstvu dne 24. 9. 2015, a to navzdory tomu, že toto podání avizovala v dodatku č. 2 (tj. druhém doplnění odvolání) ze dne 1. 9. 2015. Žalobkyně zároveň rozporuje tvrzení žalovaného, že nebyla dodržena zákonná lhůta k doplnění odvolání v délce 10 dnů, když usnesení ČIŽP ze dne 24. 7. 2015 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.142/15/VDB obsahuje poučení, že účastník řízení může podat proti tomuto usnesení ve lhůtě 15 dnů odvolání. Došlo-li tedy k podání odvolatele ve lhůtě 15 dnů, nemůže být správním orgánem odmítnuto jako opožděné.
9. *Zatřetí.* Žalobkyně vznáší námitky vůči vypracovaným znaleckým posudkům a odborným posouzením:
10. Ve vztahu k znaleckému posudku č. 7/24/2012 ze dne 26. 9. 2012 vypracovanému Výzkumným ústavem lesního hospodářství a myslivosti (dále jen „*VÚLHM*“) žalobkyně namítá chybějící znaleckou doložku a chybějící zápis znalce z provedeného místního šetření a fotodokumentaci,

což podle jejího názoru činí znalecký posudek nepřezkoumatelným. Žalobkyni rovněž nebylo umožněno účastnit se provedeního místního šetření ani se k vypracovanému znaleckému posudku vyjádřit. Dále poukazuje na to, že sám zpracovatel ve znaleckém posudku uvedl, že *vzhledem k časovému odstupu mezi provedením těžebního zásahu a terénního šetření, navíc při absenci většiny vytěženého dříví na hodnocené ploše, je posouzení přítomnosti kůrovci napadených smrků anebo kůrovcových souší mezi vytěženými stromy mírně ztíženo*, z čehož žalobkyně dovozuje nízkou relevantnost tohoto znaleckého posudku. Znalec podle žalobkyně také nezodpověděl účel posudku a absentuje v něm jakýkoli závěr.

11. Znalecký posudek č. 8/24/2012 ze dne 31. 10. 2012 vypracovaný VÚLHM má podle žalobkyně shodné vady jako posudek č. 7/24/2012 včetně chybějící znalecké doložky.
12. K odbornému posouzení č. 4889/2012 ze dne 4. 3. 2013 vypracovanému Ústavem pro hospodářskou úpravu lesů Brandýs nad Labem, pobočkou Frýdek – Místek (dále jen „ÚHÚL“) žalobkyně uvádí obdobné námitky jako k výše označeným znaleckým posudkům (tj. chybějící protokoly a fotodokumentace z venkovních šetření, nemožnost se místních šetření zúčastnit a vyjádřit se k vyhotovení odborného posouzení, nepřezkoumatelnost). Žalobkyně je přesvědčena, že na základě tohoto odborného posouzení nelze spolehlivě a objektivně stanovit množství vytěženého dříví. Dále uvádí, že plocha vzniklé holiny byla stanovena na základě chybných podkladů, zejm. chybně zakreslené ortofotomapy, neboť podle ortofoto z roku 1955 se hranice jednotek prostorového rozdělení lesa nepřekrývá s hranicemi parcel katastru nemovitostí, které jsou označené na aktuálně dostupných snímcích. Žalobkyně dále považuje za chybné, že zpracovatel provedl měření výměry namísto plochy dle zadání. Tuto terminologickou nepřesnost namítá ve vztahu ke všem znaleckým posudkům, odborným posouzením i napadenému rozhodnutí.
13. Odborné posouzení č. UHUL/6036/2013/Frydek ze dne 21. 6. 2013 zpracované ÚHÚL podle žalobkyně trpí totožnými vadami jako odborné posouzení č. 4889/2012, na které navazuje.
14. Ke znaleckému posudku č. 29/2013 zpracovanému Mendelovou univerzitou v Brně žalobkyně uvádí, že jej nelze považovat za důvěryhodný, neboť byl vypracován na základě chybných podkladů. Vychází totiž z vadných odborných posouzení ÚHÚL č. 4889/2012 a č. UHUL/6036/2013/Frýdek, chybných mapových podkladů a nespecifikovaných ostatních podkladů ČIŽP, oblastního inspektorátu Ostrava. V předmětném znaleckém posudku dále nejsou zápisy zpracovatele posudku z místního šetření ze dnů 2. až 4. 9. 2013 a pořizovaná fotodokumentace není datovaná. Žalobkyně neměla možnost účastnit se provedeního místního šetření a vyjádřit se k vyhotovení posudku.
15. Žalobkyně namítá porušení zásady hospodárnosti vzhledem k počtu a kvalitě vyhotovených znaleckých posudků a odborných posouzení.
16. Žalobkyně rovněž namítá, že na uvedené skutečnosti již upozorňovala, avšak ČIŽP tyto její námitky ignorovala.
17. Žalobkyně dále napadá postup, kdy ČIŽP opětovně ustanovila znalce Ing. F. T. a uložila mu předložit znalecký posudek týkající se posouzení vlivu těžebních zásahů v lesních porostech a terénních úprav provedených v roce 2012 v CHKO Beskydy na parcelách č. 718/4, 718/5, 718/6, 718/34, 718/35 a 1407/11 v katastrálním území Dolní Lomná v porostních skupinách 503Jg8, 503Jh5, 503Jh8, 503Jj 1, 503Jj9 a 503Jk9a, a to přesto, že první jím vypracovaný znalecký posudek č. 2939/2013 (se stejným zadáním) obsahoval zásadní chyby, jak uznalo i žalované ministerstvo. Žalobkyně je přesvědčena, že ČIŽP měla přibrat do řízení jiného nezávislého znalce za účelem vypracování revizního znaleckého posudku. Namítá, že druhý znalecký posudek Ing. T. č. 3553/2015 označený jako *Zpřesnění znaleckého posudku číslo 2939/2013* nesplňuje obecné zásady při řešení revizních znaleckých posudků. Žalobkyně dále uvádí, že znalecký posudek č. 3553/2015 obsahuje v rozporu s usnesením ze dne 2. 4. 2015 sp. zn. SR01/1216429, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

ČIŽP/49/OQL/SR01/1216429.120/15/VDB jako podklad odborné posouzení ÚHÚL č. 1324/2013, se kterým se žalobkyně neměla možnost seznámit, jelikož nikdy nebylo součástí spisu vedeného ČIŽP. Naopak odborné posouzení č. 4889/2012, které bylo znalci Ing. T. výše nadepsaným usnesením dáno k dispozici, není součástí podkladů znaleckého posudku č. 3553/2015. Žalobkyně rovněž namítá, že ve znaleckém posudku č. 3553/2015 chybí zápis z provedeného místního šetření, dále že zpracovatel vycházel mj. z odborného posouzení UHUL/6036/2013/FRYDEK, tedy chybného podkladu, a z mapových podkladů a ostatních podkladů ČIŽP, oblastního inspektorátu Ostrava, které by bylo obtížné v případě vypracování revizního posudku identifikovat a následně z nich vycházet. Žalobkyně také poukazuje na softwarové zpracování předmětného posudku a má za to, že znalecké posudky nelze vyrábět automatizovaným způsobem naprogramovanými operacemi. I druhý znalecký posudek Ing. T. tedy žalobkyně považuje za chybný a zkreslený a zpochybňuje profesionalitu znalce.

18. *Začtvrté.* Žalobkyně vznáší námitky vůči výsledkům svědků provedeným ČIŽP. Považuje za nezákonný postup, že byly jako důkazní prostředky použity výpovědi svědků, kteří pouze odkázali na svá vyjádření uvedená do dílčího protokolu o kontrole, resp. na úřední záznam o podání vysvětlení, a tento postup následně potvrdilo žalované ministerstvo. Žalobkyně zde spatřuje rozpor s ust. § 137 odst. 4 správního řádu.
19. Ve vztahu k svědeckým výpovědím žalobkyně rovněž namítá, že ČIŽP vedla dokazování k budování sjezdové tratě, nikoli k tvrzenému porušení předpisů o životním prostředí.
20. Dále žalobkyně brojí proti závěru ČIŽP, který učinila z tvrzení svědka B. K., že žalobkyně učinila písemnou objednávku, kdy mělo být ze strany pana R. P. sděleno, že zde bude sjezdová trať. ČIŽP z uvedeného tvrzení vyvodila, že těžba dřeva zadaná žalobkyní byla těžbou převážně úmyslnou, nikoli nahodilou, a jejím účelem bylo vybudování sjezdové tratě. Nijak však neprokázala, že to byla přímo žalobkyně, kdo předmětnou objednávku učinil, a spokojila se jen s tvrzením o panu P.
21. Žalobkyně také označuje za procesně vadný postup, kdy fotografie předložené několika svědky, z nichž ČIŽP vycházela, nebyly provedeny k důkazu. V souvislosti s fotografiemi (a audiovizuálními záznamy) dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 5. 11. 2009 č. j. 1 Afs 60/2009-119, podle kterého automaticky nemůže být důkazem audiovizuální nahrávka pořízená v utajení orgánem veřejné moci nebo v souvislosti s činností orgánu veřejné moci, přičemž za takový prostředek je třeba považovat i fotografie a videozáznamy odkazované správním orgánem.
22. Žalobkyně rovněž namítá, že ČIŽP nepřihlédla k svědeckým výpovědím pana J. S. a pana F. R., které byly v její prospěch.
23. *Zapáté.* Žalobkyně tvrdí, že ČIŽP ani ministerstvo nijak neposuzovaly a neprokazovaly materiální stránku správního deliktu, tedy zda jednání vykazuje určitý stupeň společenské škodlivosti. K tomu cituje z rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2008 č. j. 7 Afs 27/2008-46.
24. *Zašesté.* Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Odkazuje na str. 15 odst. 3, kde ministerstvo pouze konstatuje, že námitky odvolatele považuje za nedůvodné. V podání ze dne 10. 8. 2015 (str. 5 a 6, II. Vady znaleckých posudků) žalobkyně napadala skutečnost, že správní orgán trvale a opakovaně uvádí argumenty, které neodpovídají reálnému stavu, a podrobně zde rozebrala problematiku odvodnění na oglejených a glejových půdách, avšak žalovaný toto ponechal bez komentáře. Dále cituje ze str. 14 odst. 1 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že obnova porostu, pokud nedochází např. k trvalému nebo dočasnému dlouhodobému odnětí PUPFL pro stavební účely nebo k zakládání školek, se zásadně provádí, aniž by byly klučeny pařezy a zásadně bez terénních úprav. Toto tvrzení pokládá žalobkyně za účelové a sděluje, že záleží vždy na typu půdy, sklonu svahu, klimatu i rostlinném pokryvu plochy, která má být zalesněna. V daném případě se jednalo o vyklučení pařezů vyšších

než 35 cm, které by se jinak musely snížit na požadovanou výšku, což velmi zvyšuje náklady na přípravu ploch. Při zakládání školky je pak vyloučení pařezů nutnost, neboť dochází ke konkurenci kořenů. Každý pařez navíc vyžene mnoho výhonů a znemožňuje příznivý přístup větru a slunečního záření k půdě a rychlý sled obmýtí pak způsobuje vyčerpání půdy. Tento popis všeobecně známých podmínek zalesnění holin je ve shodě s výpovědí svědka F. R. Podle žalobkyně tedy názor správního orgánu, bez dalšího odborného posouzení, nemůže obstát.

25. Žalovaný ve svém *vyjádření k žalobě* setrval na svém stanovisku, že jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí je zákonné a věcně správné, odkázal na odůvodnění těchto rozhodnutí a nadto se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám:
26. K námitce vnitřní rozpornosti uplatněné v rámci prvního žalobního bodu žalovaný konstatuje, že žalobkyně neuvedla žádné relevantní důvody, které by zakládaly opodstatněnost jejího tvrzení, že žalovaný neprovedl řádné přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Tomuto tvrzení žalovaný oponuje i poukazem na řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, kdy bylo rozhodnutí ČIŽP ministerstvem dvakrát zrušeno a vráceno k novému projednání na základě oprávněných námitek žalobkyně. Žalovaný trvá na tom, že ČIŽP prováděla důkazy v souladu se správním řádem, a o důkladnosti zjišťování stavu věci svědčí i počet kontrol vykonaných v dotčené lokalitě, svědeckých výpovědí, znaleckých posudků a dalších podkladů. Žalovaný tak o spáchání správních deliktů ze strany žalobkyně nemá pochybnosti.
27. K námitce druhého žalobního bodu, tj. že ministerstvo nepřihlédlo k třetímu doplnění odvolání, žalovaný uvádí, že žalobkyně uvádí mylné datum, kdy se ministerstvo o tomto podání dozvědělo, neboť dne 24. 9. 2015 bylo doručeno nikoli žalovanému, ale ČIŽP. Žalovaný toto doplnění odvolání obdržel až dne 13. 10. 2015, tedy v době, kdy napadené rozhodnutí bylo již v právní moci. Proto žalovaný toto podání vyhodnotil jako podnět k přezkumu prvostupňového rozhodnutí, avšak pochybnost o jeho zákonnosti neshledal důvodnou, tedy neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení. Dále k tomu konstatuje, že správní řád neukládá správnímu orgánu povinnost řídit se proklamativními a nezávaznými vyjádřeními účastníků, že budou provádět další doplňování svých podání. Žalobkyně měla možnost více než dva roky, kdy žalovaný opakovaně věc rušil a vracel ČIŽP k novému projednání, seznamovat se se spisem, navrhopat a doplňovat důkazy, vyjadřovat svá stanoviska, nahlížet do spisu apod. Praxe žalobkyně, kdy neustále doplňovala odvolání s odkazem na náročnost řízení, proto podle žalovaného nemůže obstát.
28. Dále se žalovaný vyjádřil k některým námitkám vztahujícím se ke znaleckým posudkům (třetí žalobní bod):
29. Podle žalovaného není zákonnou povinností, aby znalecký posudek obsahoval zápis z místního šetření. Šetření znalce není místním ohledáním, a žalobkyně tudíž o jeho konání nemusela být uvědomena ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně navíc byla vyrozuměna před vyhotovením všech znaleckých posudků. Její tvrzení, že se ke znaleckým posudkům nemohla vyjádřit, neodpovídá skutečnosti, neboť se s nimi mohla seznámit za využití institutů zakotvených v § 36 a § 38 správního řádu, kterých také žalobkyně plně využila, jak dokládají její námitky proti těmto znaleckým posudkům.
30. Dále má žalovaný za to, že následné doplnění znalecké doložky do spisu ke znaleckým posudkům vypracovaným VÚLHM není v rozporu se správním řádem a nelze to považovat za vadu. Zapsání VÚLHM v seznamu znaleckých ústavů bylo zveřejněno v Ústředním věstníku ČSR, částka 5 z roku 1986, tedy dávno před vypracováním znaleckých posudků č. 8/24/2012 a č. 7/24/2012. K námitce žalobkyně, že znalec nemohl relevantně posoudit přítomnost stromů napadených lýkožrouty, neboť dříví již bylo z těžební plochy zčásti odvezeno, žalovaný konstatuje, že zaměstnanec VÚLHM Ing. Bc. Jan L., Ph.D. provedl šetření přítomnosti lýkožroutů na základě vizuálního posouzení potěžebních zbytků, kůry a okolí pařezů, popř. při jejich mírném výskytu na základě jejich vývoje. Ze znaleckého posudku č. 7/24/2012 vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že v rámci těžebního zásahu v srpnu 2012 byly těženy také kůrovcové stromy anebo kůrovcové souše (dříví s přihlédnutím k bionomii lýkožroutů bylo napadeno až následně po provedené těžbě), a že mezi stromy pokácenými na začátku října 2012 byla prokazatelně napadena lýkožrouty pouze jedna pětina stromů. Podle žalovaného je tedy nepochybné, že znalecké posudky VÚLHM relevantně posoudily přítomnost lýkožrouty napadených stromů, popř. kůrovcového dříví na PUPFL dotčených těžbami. Závěry znaleckých posudků VÚLHM rovněž nejsou v rozporu s výpověďmi svědků (viz str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí). Tvrzení žalobkyně, že u znaleckých posudků vyhotovených VÚLHM není zřejmý účel jejich vyhotovení a nejsou uvedeny závěry, pak podle žalovaného neodpovídá skutečnosti. Účelem těchto znaleckých posudků bylo doložit, zda na PUPFL dotčených těžbami byla zjištěna přítomnost lýkožroutů, tj. určit, zda byly realizovány těžby úmyslné, anebo nahodilé (viz např. str. 3 znaleckého posudku č. 7/24/2012), a znalecký posudek č. 7/24/2012 svým obsahem nepochybně odpovídá na otázky uvedené v usnesení ČÍŽP ze dne 3. 9. 2012 č. j. ČÍŽP/49/COL/1118037.017/12/VPD.

31. V reakci na námitky vztahující se k odborným posouzením č. 4889/12 a UHUL/6036/2013/FRYDEK žalovaný uvádí, že ÚHÚL hodnotil pouze pařezy vzniklé těžbou od konce předcházejícího vegetačního období dle vzhledu a zbarvení řezných ploch a množství vytěženého dříví bylo hodnoceno pouze pro potřeby stanovení výše pokuty. K tvrzení, že holina vzniklá těžbami byla stanovena na základě chybných podkladů, žalovaný sděluje, že odborné posouzení č. UHUL/6036/2013/FRYDEK bylo ČÍŽP zadáno právě s ohledem na nejasnosti v plošné výměře realizovaných těžeb. Pokud jde o námitku terminologické nepřesnosti, žalovaný odkazuje na ust. § 7 vyhlášky č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování, a uvádí, že ÚHÚL v rámci odborných posouzení zjišťoval výměry zčásti vytěžených porostních skupin, a nikoli jejich plochy. Přesto, že v žádosti Městský úřad Jablunkov č. j. MEJA 2614/2013 ze dne 20. 2. 2013 bylo požadováno určení velikosti ploch holin, ÚHÚL přikročil k určení výměry pravděpodobně z důvodu jednoduššího provedení změření (zaměření skutečné situace v terénu prostřednictvím lomových bodů na rozdíl od přiřazování polohy bodů dvou různých referenčních ploch). MěÚ Jablunkov však dále nepožadoval nové vyměření velikosti holin v plošném vyjádření. Žalovaný upozorňuje na to, že bylo ve prospěch žalobkyně, když ÚHÚL, VÚLHM, potažmo ČÍŽP vycházely z výměry holin, která měla vliv i na výši uložené sankce, neboť výměra může být shodná nebo menší než plocha.
32. K námitce směřující proti znaleckému posudku č. 29/2013 zpracovanému Mendelovou univerzitou v Brně žalovaný sděluje, že tento posudek vycházel zásadně z výsledků uvedených v odborném posouzení č. UHUL/6036/2013/FRYDEK, který upravoval výměru holin vymezenou v odborném posouzení ÚHÚL č. 4889/2012 (z výměry 1,62 ha na 1,41 ha). Znalecký posudek podle žalovaného jednoznačně a dostatečně vyhodnotil, že v dotčené lokalitě byl zejména narušen vodní režim, půdní kryt a geneze půdy a hrozí riziko zvýšené eroze půdy na celé výměře hodnocené plochy, tj. 1,41 ha. Ve zbytku odkazuje na svá předchozí vyjádření.
33. Pokud jde o námitku porušení zásady hospodárnosti, žalovaný poukazuje na to, že bylo nutno ověřit tvrzení žalobkyně a svědka F. R., že holiny vznikly v důsledku těžeb kůrovcových nahodilých, a ne úmyslných, přičemž nedocházelo k terénním úpravám, ale pouze zahrnování jam vzniklých po frézování pařezů, aby bylo možno pozemky zalesnit. Dále je nutné přihlédnout k tomu, že se jednalo o těžbu a terénní úpravy značného rozsahu ve 2. zóně CHKO Beskydy, kde je mimo zastavěná území ze zákona zakázáno hospodařit způsobem vyžadujícím intenzivní technologie. V neposlední řadě bylo třeba vypočítat výši ekologické újmy a škody na životním prostředí za účelem stanovení výše pokuty. Žalovaný je přesvědčen, že s ohledem na výše uvedené mohl jedině posudek znalce v oblasti geologie, pedologie a ochrany přírody naplnit požadavek ust. § 3 správního řádu.
34. K námitkám směřujícím proti druhému znaleckému posudku Ing. F. T. č. 3553/2015 ze dne 24. 6. 2015 žalovaný uvádí, že tento znalecký posudek byl vypracován tak, že znalec provedl nové

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

výpočty a de facto doplnil a zpřesnil znalecký posudek č. 2939/2013. Předmětem opravy bylo pouze dosazení správné taxativní veličiny zakmenění a taxační veličiny věku porostních skupin do etablovaných vzorců, tato korekce výpočtu celkové výše škody na životním prostředí se však nijak nedotýkala reálného stavu zjištěného v terénu znalcem dne 16. 5. 2013. Podle žalovaného tedy nebylo nezbytné vypracování revizního posudku jiným znalcem a odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 586/2001 ze dne 25. 4. 2002, podle něhož je revizní znalecké zkoumání *namístež tehdy, jestliže znaleckým doložením nebyly objasněny všechny skutečnosti potřebné k rozhodnutí ve věci, k nimž je třeba odborných znalostí, popř. jestliže soud má k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce a pro tyto rozpory, které se nepodařilo v řízení odstranit, nemohou být tyto znalecké posudky podkladem pro rozhodnutí*. Žalovaný je přesvědčen, že ani jedna z podmínek revizního zkoumání nebyla v daném případě splněna. K námitce, že posudek Ing. T. č. 3553/2015 obsahuje jako podklad odborné posouzení ÚHÚL č. 1324/2013, se kterým se žalobkyně neměla možnost seznámit, a součástí podkladů naopak není odborné posouzení ÚHÚL č. 4889/2012, žalovaný sděluje, že žádné nové odborné posouzení ÚHÚL č. 1324/2013 uvedené ve znaleckém posudku neexistuje a nebylo zapotřebí. K veškerým žalobkyní namítaným chybám či nepřesnostem (výměra holin, zakmenění porostu, věk porostu) znalec při vyhotovení posudku přihlédl a odstranil je.

35. K čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný sděluje, že ČIŽP provedla důkazy svědeckou výpovědí, kdy svědci uvedli, že se v dané věci vyjádřili již v rámci podání vysvětlení a trvají na skutečnostech, které uvedli. Následně jim ČIŽP kladla jednotlivé dotazy a svědci pokračovali ve výpovědích. Svědci protokoly z podání svědeckých výpovědí po jejich přečtení podepsali, a to bez návrhů na doplnění či námitek proti jejich obsahu. V podrobnostech žalovaný odkazuje na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí.
36. Pokud jde o fotografie předložené svědky, žalovaný sděluje, že ČIŽP nepoužila fotografie, potažmo videozáznamy coby samostatné důkazy. Ty byly pořízeny postupně v režimu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, tzn., byly zahrnuty do protokolu o kontrolním zjištění ze dne 4. 7. 2013 č. j. ČIŽP/49/OOL/1216429.024/13/VDB, anebo byly předloženy svědky v rámci podání svědeckých výpovědí a následně rovněž zahrnuty do protokolů z podání svědeckých výpovědí. K odkazu žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2009 č. j. 1 Afs 60/2009-119 žalovaný uvádí, že citované rozhodnutí dopadá na zásah do soukromého života fyzických osob, k čemuž v daném případě nedošlo, nadto fotografie a videozáznamy nebyly pořízeny v utajení.
37. K námitce, že nebylo přihlíženo k výpovědi F. R., žalovaný odkazuje na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí a str. 40 prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že F. R. odkazoval pouze na ronění pryskyřice, které však není prokazatelným symptomem napadení lýkožrouty, neboť k němu může docházet i z jiných důvodů, trvá žalovaný na tom, že ČIŽP správně usoudila, že je toto tvrzení svědka nepodložené.
38. Námitku, že ČIŽP směřovala dokazování k budování sjezdové tratě, žalovaný nepovažuje za oprávněnou, neboť ČIŽP uložila žalobkyni sankci nikoli za výstavbu sjezdové tratě, ale zejména za neoprávněné užívání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa a za provádění nepovolených těžeb a terénních úprav ve značném rozsahu.
39. Tvrzení žalobkyně, že se žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí omezil na pouhé konstatování nedůvodnosti námitek (šestý žalobní bod), podle žalovaného zcela neodpovídá skutečnosti, neboť se námitkám žalobkyně věnoval na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí a citované konstatování bylo jen závěrečným shrnutím hodnocení důkazů. Dále žalovaný poukazuje na to, že na str. 11 až 13 napadeného rozhodnutí reagoval na tvrzení žalobkyně, že se žádný ze znaleckých posudků nezabýval tím, zda došlo k poškození půdního povrchu, změně vodního režimu, ale hlavně zda došlo k narušení geneze půdy. Tvrzení žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí, potažmo zpracovatel ve znaleckém posudku Mendelovy univerzity v Brně č. 29/2013, pouze omezili na konstatování, že na dotčené lokalitě došlo k narušení

půdního krytu a geneze půdy na celém šetřeném území, neodpovídá skutečnosti. Na str. 12 v předposledním odstavci je uvedeno: *Intenzita narušení je vymezena dle stupňů rizika a poškození půdy viz výše.* Zmíněný znalecký posudek se rovněž podrobně zabývá změnou vodního režimu, poškození půdního povrchu a s ní souvisejícím vznikem eroze a poměrně podrobně a fundovaně popisuje průběh šetření, sběr dat, vyhodnocování a porovnávání výsledků za použití statistických metod s následně uvedenými závěry. Žalovaný je toho názoru, že zpracovatelé při tvorbě posudku postupovali standardně a s použitím vhodných metod a znalecký posudek jednoznačně a dostatečně vyhodnotil, že v dotčené lokalitě byl narušen vodní režim, byla ovlivněna bioprodukční funkce lesa a bilanční zásoba živin, hrozí riziko zvýšené eroze půdy a že došlo v dotčené lokalitě k narušení půdního krytu a geneze půdy. Dále k námitce, že se žalovaný nezabýval problematikou *odvodnění na oglejených a glejových půdách*, žalovaný uvádí, že půdy v dané lokalitě nepatří mezi půdy oglejené (termín *glejové půdy* zákon o lesích, popř. prováděcí předpisy neznačí; viz příloha č. 2 k vyhlášce č. 83/1995 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů). Na předmětných PUPFL se nachází zejména lesní typy 5B a 4B, tj. půdy bohaté, a ne lesní typy 50, 5P anebo 5Q, tj. půdy středně bohaté, kyselé a chudé na oglejených stanovištích ovlivněných vodou. Žalovaný rovněž trvá na tom, že obnova lesa se zásadně provádí bez klučení, popř. frézování pařezů. Žalobkyní zmíněný postup přípravy půdy se využívá pouze lokálně, v menší míře v některých formách lesnického obhospodařování lesů v borových oblastech a lužních lesích na rovinnatých stanovištích, tj. v hospodářských souborech 13 a 19, zatímco předmětné PUPFL jsou zařazeny mezi cílové hospodářské soubory 45 a 55 (živná stanoviště středních a vyšších poloh). Klučení a frézování pařezů se jako forma přípravy půdy pro zalesnění zásadně nevyužívá v členitém a svažitém terénu, především je však tento způsob přípravy půdy v CHKO zakázán [viz. § 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny] a ve II. zóně CHKO Beskydy, kde se předmětné PUPFL nacházejí, nepřipouští takovéto postupy ani plán péče. Tvzení žalobkyně, že byly klučeny pouze ty pařezy, které přesahovaly výšku 0,35 m, neodpovídá skutečnosti, neboť ze spisu (např. fotografie a videozáznamy zahrnuté v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 5. 4. 2013 a fotografický materiál, který byl zajištěn v rámci svědeckých výpovědí Ing. J. J., M. S. a P. C.), je zřejmé, že byly vyklučeny všechny pařezy na plochách PUPFL s realizovanými terénními úpravami. Odkazu na zvýšené náklady při sřezávání pařezů na požadovanou výšku žalovaný oponuje tím, že náklady na sřezávání pařezů jsou naopak mnohonásobně menší, než na klučení či frézování pařezů. Námitku ohledně shody výpovědi F. R. se všeobecně známými podmínkami zalesnění holin považuje žalovaný se zřetelem k výše uvedenému za bezpředmětnou.

40. Žalobkyně následně doplnila svou žalobu podáním ze dne 7. 12. 2015 nazvaným *Doplnění správní žaloby č. 1*, v němž částečně rozvádí argumentaci k již výše uvedeným žalobním bodům, částečně reaguje na vyjádření žalovaného týkající se druhého a třetího žalobního bodu, přičemž v zásadě opakuje, resp. doplňuje svou argumentaci uvedenou již v žalobě, a zčásti rozšiřuje žalobu o další žalobní bod. Nově uplatňuje námitku podjatosti úředních osob Mgr. D. a Ing. K. Poukazuje na to, že ze strany kontrolních pracovníků nebylo nikdy předloženo písemné pověření, dále že se uvedené úřední osoby veřejně vyjadřovaly k správnímu řízení v médiích, čímž podle žalobkyně zneužily svého postavení, k věci a účastníkům řízení si vytvořily antipatický vztah a vedly řízení a priori se zaměřením proti žalobkyni. Žalobkyně taktéž rozebírá vztah úředních osob ČIŽP Ostrava s Ing. J. J., zástupcem vedoucího a referentem na úseku státní správy lesů, myslivosti a rybářství MěÚ Jablunkov, poukazuje na vyjádření Ing. J. v médiích, jeho negativní postoj vůči žalobkyni a rovněž zájem na uložení pokuty žalobkyni, když 50 % této sankce je směřováno do obecního rozpočtu obce, kde mělo dojít k porušení předpisů. Žalobkyně také opětovně namítá nepřiměřenost a likvidační povahu uložené pokuty a tuto námitku nově odůvodňuje. Poukazuje na výroční zprávu ČIŽP za rok 2014, dle níž byly oddělením ochrany lesa Olomouc uloženy dvě pokuty v úhrnné částce 275 000 Kč, z předchozího období nabylo právní moci sedm pokut v celkové výši 1 000 000 Kč, kdy bylo nelegálně vytěženo 419 m³ na ploše 2,58 ha, a dále nabyly právní moci čtyři pokuty uložené oddělením ochrany lesa Oblastního inspektorátu Ostrava

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

v celkové výši 729 000 Kč za nelegální těžby na ploše 2,59 ha v objemu 778 m³. Jak údajně vyplývá z tiskových zpráv ČIŽP, společnost Wood-Steel a.s. za vytvoření holiny na ploše 0,96 ha byla uložena pokuta ve výši 400 000 Kč. Nejvyšší pokutu pak ČIŽP uložila společnosti I.L.C., a.s. za sérii šesti nezákonných těžeb, v rámci kterých byly vytvořeny holoseče o celkové výměře 9,87 ha a vytěženo cca 4 200 m³ dříví. Ve všech uvedených případech šlo o nelegální těžbu dřeva za účelem jeho dalšího prodeje. Žalobkyně má za to, že v jejím případě ČIŽP uložila za spáchaný správní delikt likvidační pokutu, a to bez řádného, přezkoumatelného, opodstatněného a logického odůvodnění. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014 č. j. 10 Ads 140/2014-58 a usnesení NSS ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133.

41. Ve *vyjádření k doplnění správní žaloby č. 1* žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, zopakoval své stanovisko k námitkám uplatněným již v žalobě a vyjádřil se k nově uvedenému žalobnímu bodu. Tvrzení, že „kontrolní pracovníci“ při zahájení kontroly nepředložili písemné pověření ke kontrole, pokládá za nepodložené, neboť z dílčího protokolu o průběhu kontroly ze dne 14. 12. 2012 č. j. ČIŽP/49/OOL/1216429.003/12/VDB ani z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 4. 7. 2013 č. j. ČIŽP/49/OOL/1216429.024/13/VDB žádné takové skutečnosti nevyplývají a nebyly proti nim podány námitky. Žalovaný k tomu dále odkazuje na usnesení ČIŽP ze dne 29. 6. 2015 č. j. ČIŽP/49/ŘI/1508452.002/15/VKK, ze dne 25. 6. 2015 č. j. ČIŽP/10/ŘDT/0814106.0528/15/RAR a rozhodnutí ministerstva o odvolání ze dne 3. 9. 2015 č. j. 1404/580/15, 57482/ENV a ze dne 3. 9. 2015 č. j. 1405/580/15, 57486/ENV, v nichž se dotčené správní orgány vyjadřovaly k námitkám podjatosti. Pokud jde o žalobkyní namítanou provázanost ČIŽP a MěÚ Jablunkov, žalovaný konstatuje, že správní řád nezakazuje, aby si správní orgány poskytovaly či vyměňovaly poznatky za účelem kontroly hospodaření v lesích nebo v rámci výkonu státní správy lesů. K námitce, že Ing. J. mohl být při svých postupech ovlivňován tím, že jeho přičiněním mohla plynout do rozpočtu obce Jablunkov částka 1 600 000 Kč, žalovaný sděluje, že o pokutě rozhodovala ČIŽP, nikoli Ing. J. J. Nadto má za to, že instituty řádného opravného prostředku a přezkumu ve správním soudnictví, kterých žalobkyně důkladně využívá, vylučují, aby ČIŽP neoprávněně ukládala pokutu v zájmu naplňování rozpočtu určité obce. Dále žalovaný poukazuje na to, že obec, do jejíhož rozpočtu připadá 50 % z uložené pokuty, je povinna zajistit účelové využití tohoto příjmu k ochraně životního prostředí a že dle rozpisu pokuty připadne částka 1 600 000 Kč obci Dolní Lomná.
42. K rozhodnutím ČIŽP zmiňovaným žalobkyní žalovaný uvádí, pro jaké správní delikty byly pokuty v těchto případech uloženy, a shrnuje, že byly dotčeny pouze lesy hospodářské, přičemž mýtní úmyslné a výchovné těžby byly orgány státní správy lesů zčásti povoleny (jednalo se vesměs o překročení výše povolených těžeb apod.). Žalobkyně naproti tomu prováděla rozsáhlé terénní úpravy převážně ve 2. zóně CHKO Beskydy, a to zcela bez příslušných souhlasů či povolení, z čehož je zřejmé, že pokuty jiným subjektům nebyly uloženy za spáchaní stejných správních deliktů [shoda je pouze v případě správního deliktu podle ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP]. Námitka žalobkyně, že se žalovaný v průběhu celého správního řízení nevyjádřil k rozhodnutím dalších oblastních inspektorátů ČIŽP a vůbec nehodnotil likvidační výši pokuty, podle žalovaného neodpovídá skutečnosti. Odkazuje na str. 6 rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 5. 2014 č. j. 499/580/14, 22140/ENV, kde žalovaný uložil ČIŽP, aby v rámci nového projednání věci uloženu pokutu řádně odůvodnila, a na str. 46 a 47 prvostupňového rozhodnutí, kde ČIŽP uvádí jeden srovnatelný případ uložení pokuty jinému subjektu a zároveň podrobně odůvodňuje, při porovnání jednotlivých odlišností obou případů, proč žalobkyni ukládá pokutu mnohem vyšší. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí konstatoval, že považuje vyjádření ČIŽP ohledně likvidační výše pokuty za dostatečné.
43. K oběma vyjádřením žalovaného podala žalobkyně *repliky*, v nich však v zásadě neuvedla žádná podstatná nová tvrzení nad rámec žaloby, resp. jejího doplnění, což platí rovněž pro *dupliky* žalovaného ze dne 21. 9. 2016 a ze dne 26. 9. 2016. V replice ze dne 1. 2. 2016 pak žalobkyně

k uložené pokutě konstatuje, že „je ze strany nadepsaného soudu nutná moderace její výše“, aniž by ji však výslovně navrhovala.

44. V podání nazvaném *Doplnění správní žaloby č. 2* ze dne 30. 9. 2016 žalobkyně uplatňuje další námitku vůči znaleckému posudku č. 3553/20015 vypracovaném Ing. F. T., a sice že v tomto posudku není vůbec vypořádána otázka druhu a povahy, resp. klasifikace pokácených dřevin, což žalobkyně považuje za nezbytné pro určení výše škody, neboť pakliže dřeviny dosáhnou svého mýtného věku, je povinností vlastníka provést jejich kácení. Podle znaleckého posudku dosáhly některé pokácené stromy věku 86 let, což by pro určité dřeviny znamenalo, že jejich kácení mělo být už dávno provedeno.
45. V *Doplnění správní žaloby č. 3* ze dne 12. 1. 2017 žalobkyně rozšiřuje svou argumentaci k žalobnímu bodu týkajícímu se podjatosti úředních osob uplatněnému v rámci doplnění žaloby č. 1. Uvádí, že z informací poskytnutých na žádost žalobkyně ze strany ČIŽP vyplývá, že od roku 2015 inspektorům, resp. úředníkům ČIŽP v oddělení ochrany lesa výrazně narostl základní měsíční plat a rovněž se oproti předchozím letům výrazně zvýšil objem rozpočtových prostředků přidělených ČIŽP. To má podle žalobkyně přímou souvislost s výší pokuty, která jí byla uložena. Domnívá se, že úřední osoby zneužily ekonomickou sílu žalobkyně, aby si pro sebe zajistily zvýšení objemu rozpočtových prostředků, jež se promítají v jejich základním měsíčním příjmu, a z toho žalobkyně dovozuje systémovou podjatost těchto úředních osob.
46. Ve *vyjádření k doplnění žaloby č. 3* žalovaný odkazuje na ust. § 2 odst. 1 písm. g) a odst. 3 zákona č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Námitku žalobkyně považuje za nedůvodnou, neboť finanční prostředky získané z pokut uložených ČIŽP jsou používány pro účely zlepšování stavu životního prostředí a platy státních zaměstnanců, tedy i zaměstnanců ČIŽP, vychází z platových tarifů a jsou vypláceny z jednotlivých rozpočtových kapitol.

III.

Posouzení věci městským soudem

47. Správní soud není v procesním smyslu soudem „nalézacím“, nýbrž přezkumným. Městský soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), avšak se zřetelem k zásadě, že při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí je třeba přihlídnout nejen k hmotněprávní úpravě deliktní odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě pozdější, je-li to pro pachatele příznivější. Novelizace příslušných právních předpisů (zejm. zákona o ČIŽP a zákona o ochraně přírody a krajiny) mj. v souvislosti s novým pojetím přestupkového práva, však takové mírnější posouzení ve vztahu k danému případu neumožnily. Napadeným rozhodnutím v tomto případě došlo k potvrzení prvostupňového rozhodnutí, obě tato rozhodnutí tvoří jeden nedílný celek, který je předmětem přezkumu.
48. Při jednání před městským soudem setrvali oba účastníci na svých pozicích vymezených v žalobě včetně jejích doplňků a vyjádření žalovaného ministerstva k žalobě. Městský soud při něm provedl na návrh žalobkyně důkaz leteckou fotografií (Google Earth) oblasti Dolní Lomné (založena v soudním spise pod č. l. 220), nicméně důkaz zhodnotil tak, že pro danou skutkovou a právní stránku posuzování, která musí odpovídat datu napadeného rozhodnutí, je jeho výtežnost pro posouzení věci, resp. ve prospěch žalobkyně v podstatě mizivá, již jen s ohledem na dobu jeho pořízení v roce 2018. Městský soud však zamítl pro nadbytečnost návrh žalobkyně na důkazy přednesené v žalobě a její návrh na provedení dokazování 31 listinami předloženými při samotném jednání ve formě úředně neověřených fotokopíí (soudem pořízené fotokopie těchto předložených listin jsou obsahem přílohy soudního spisu). Nadbytečnost doplňování dokazování nad rámec správního dokazování spatřoval dílem v tom, že listiny jsou součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

správního spisu (a v přezkumné praxi vycházející ze zákonné úpravy soudního řízení správního se má za to, že soud musí mít zásadně k dispozici kompletní správní spis), dílem v tom, že spadají do časového období po právní moci přezkoumávaného napadeného rozhodnutí. Některé z navržených důkazních prostředků nelze technicky provést, konkrétně důkaz správním spisem jako celkem, neboť důkaz lze provádět pouze jednotlivými konkrétními listinami, nikoli celým spisem. Pokud jde o důkazy, které byly provedeny ve správním řízení, ať už to byly důkazy svědecké, znalecké, vyjádření, odborná posouzení, soud je může zopakovat a může provedené důkazy i přehodnotit. V tomto případě městský soud neshledal důvod, proč by měl opakovat důkazy, které byly provedené řádně ve správním řízení, a nenašel důvod, aby jejich zhodnocení měnil, resp. je přehodnotil.

49. S přihlédnutím k rozsáhlosti žaloby a množství argumentů, které se často v jejím textu a jejích doplněních opakují a překrývají (obdobně tomu bylo i v odvolacím správním řízení), nezbylo, než aby městský soud posoudil žalobní námítky podle principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, ale na jednotlivé celkové právní problémy, které žaloba nastíní a s kterými se soud vypořádá. Odpověď na základní námítky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námítky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
50. Městský soud žalobu neshledal důvodnou a po skutkové i právní stránce se v zásadě ztotožnil se žalovaným správním orgánem, tedy s posouzením skutkové i právní stránky tak, jak bylo podáno a vysvětleno v prvostupňovém i napadeném (druhostupňovém) správním rozhodnutí. Nutno konstatovat, že městský soud neshledal, že by byla tato rozhodnutí postižena vnitřní rozporností, že by si vzájemně odporovala nebo že by nebyla přezkoumatelná. Rozhodnutí jsou zcela jasná a nenaplnějí znaky nicotnosti ve smyslu § 77 správního řádu. Skutečnost, že žalovaný či správní orgán prvního stupně vyhodnotil důkazy jinak nebo odlišně od představ, argumentů a postoje žalobkyně, nemůže vést k závěru, že by ze strany žalovaného ministerstva nedošlo k řádnému přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Městský soud má za to, že žalovaný i správní orgán prvního stupně pečlivě zhodnotili důkazy a jiné podklady a žalovaný pak provedl řádný přezkum prvostupňového rozhodnutí. Má za to, že logicky druhostupňové rozhodnutí je kratší než prvostupňové, přičemž je nutno konstatovat, že rozhodnutí prvního stupně zcela jasně nejen po stránce skutkové, věcné a argumentační, ale i po stránce formálně právní, splňuje zákonné předpoklady pro řádné rozhodnutí a vypořádalo se všemi skutkovými stránkami na základě důkladného, důsledného a velmi rozsáhle provedeného dokazování. Provedení dokazování a úvahy správního orgánu prvního stupně, následně i druhého stupně, vedly ke správným skutkovým zjištěním a správným právním závěrům. V řízení nedošlo k takovým procesním pochybením, která by pak měla vliv na to, že by bylo nutno správní rozhodnutí a vracet věc na samý počátek. Nastalo-li procesní pochybení týkající se posudku Ing. T., došlo nakonec k přehodnocení a pochybení bylo napraveno již v průběhu správního řízení. Městský soud považuje za dostatečné vysvětlení, jakého se mu v tomto smyslu dostalo ve vyjádření žalovaného k žalobě (viz výše odstavec 34).
51. Po shrnutí žalobních námitek (zejm. vnitřní rozpornost a z ní vyplývající nicotnost napadeného rozhodnutí, nepřihlédnutí k třetímu doplnění odvolání, námítky vůči vypracovaným znaleckým posudkům a odborným posouzením, námítky vůči výsledkům svědků provedeným správním orgánem prvního stupně, včetně námítky, že byly použity výpovědi svědků, kteří pouze odkázali na svá vyjádření uvedená do protokolu, že ČIŽP vedla dokazování k vybudování sjezdové trati, nikoli k porušení předpisů o životním prostředí, že nepřihlédla k svědeckým výpovědím p. S. a F. R., které byly podle žalobkyně v její prospěch, že správní orgány neposuzovaly a neprokazovaly materiální stránku správního deliktu, stupeň společenské škodlivosti) posoudil věc samu takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

52. Městský soud nemůže přisvědčit žalobkyni, že by napadené rozhodnutí bylo postiženo vadou vnitřní rozpornosti (první žalobní bod). Za vnitřně rozporné lze považovat rozhodnutí, které je určitým způsobem nesrozumitelné, neboť si jeho obsah vzájemně odporuje, např. takové, u něhož nelze zjistit, jak správní orgán rozhodl, nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje, nebo rozhodnutí, jehož odůvodnění je založeno na jiném zákonném důvodu, než který je uveden v jeho výroku apod. Takové rozhodnutí je potom nepřezkoumatelné, avšak nikoli nutně nicotné. Skutečnost, že žalovaný vyhodnotil důkazy a další podklady rozhodnutí odlišně od představ žalobkyně, nemůže v žádném případě vést k závěru, že ze strany žalovaného ministerstva nedošlo k přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, a že by z tohoto důvodu mělo být napadené rozhodnutí vnitřně rozporné. Městský soud má za to, že žalovaný pečlivě a správně zhodnotil důkazy (včetně důkazů znaleckých), jakož i jiné podklady pro rozhodnutí a provedl řádný přezkum prvostupňového rozhodnutí tak, jak i konstatoval v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o otázku týkající se třetího doplnění odvolání žalobkyně a jeho akceptování, resp. přihlídnutí k jeho obsahu (viz také druhý žalobní bod), ta má význam pro posouzení, zda žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí neporušil některá procesní ustanovení, a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nemá však jakoukoli souvislost s tím, zda je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné či nikoli. Městský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo namítanými nedostatky ani jinými vadami způsobujícími nicotnost rozhodnutí. První žalobní bod tedy není důvodný.
53. Šestá žalobní bodem žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Námitku, že konstatování žalovaného o nedůvodnosti odvolací námitky způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, považuje městský soud za procesně účelovou, neboť větou *Ministerstvo považuje výše uvedené námítky odvolatele za nedůvodné* žalovaný pouze uzavíral pasáž, v níž se předmětným námítkám podrobně věnoval na str. 14 až 15 napadeného rozhodnutí. To je zcela evidentní i ze struktury celého rozhodnutí, kde žalovaný uvozuje vypořádání každé námitky její citací a větou *K námítkám ministerstvo uvádí:* a uzavírá výše uvedeným konstatováním nedůvodnosti námitky. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nechal bez povšimnutí její argumenty uvedené na str. 5 a 6 podání ze dne 10. 8. 2015 (doplnění odvolání č. 1). V části tohoto podání nazvané *II. Vady znaleckých posudků* žalobkyně namítá, že se ani znalecký posudek Ing. T. (č. 2939/2013 a č. 3553/2015), ani znalecký posudek Dr. Ing. P. H. č. 29/2013 nezabývají problematikou změnou vodního režimu a pouze konstatují, že *na předmětné lokalitě došlo k narušení geneze půdy*, aniž by byl stávající stav konfrontován se stavem původním. Touto odvolací námitkou se však žalovaný zabývá na str. 11 až 13 (nikoli na str. 14 a 15) napadeného rozhodnutí, a to velmi zevrubně. Je přitom nepodstatné, zda žalovaný reagoval na jednu konkrétní část textu doplnění odvolání č. 1, v níž žalobkyně uvádí, že *Závažnější situace nastává, pokud dojde k odlesnění (ne odstranění pařeží) v lokalitě ovlivněné vodou, tedy na oglejených a glejových půdách. V daném případě se ale prokazatelně jedná o zcela jiný typ lesní půdy, kdy napadený znalecký posudek bobužel nikde neuvádí, zda v dané lokalitě byl odstraněn nadložní humus a zejména jeho bylinné patro*. Na tomto místě městský soud opětovně odkazuje na ustálenou judikaturu NSS (rozsudky ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66), podle níž povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument. Ani v tomto případě tedy městský soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.
54. V rámci šestého žalobního bodu žalobkyně také napadá tvrzení, že obnova porostu se zásadně provádí, aniž by byly klučeny pařezy a bez terénních úprav, pokud nedochází např. k trvalému nebo dočasnému dlouhodobému odnětí PUPFL pro stavební účely nebo k zakládání školek.
55. Podle § 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny na území první a druhé zóny chráněné krajinné oblasti je dále zakázáno hospodařit na pozemcích mimo zastavěná území obcí

způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch, používat biocidy, měnit vodní režim či provádět terénní úpravy značného rozsahu.

56. Zákaz stanovený citovaným ustanovením předpokládá splnění několika podmínek, a sice hospodaření na pozemcích mimo zastavěná území obcí, hospodaření způsobem vyžadujícím intenzivní technologie a riziko podstatných negativních dopadů na životní prostředí. V daném případě byly všechny tři uvedené podmínky splněny. Dotčené pozemky byly mimo zastavěné území obce, o čemž není sporu ani mezi stranami, jak vyplývá ze spisového materiálu obsahujícího důkazy a podklady shromážděné v průběhu správního řízení, žalobkyně prokazatelně používala těžkou techniku (buldozery) a prokázána byla rovněž újma na životním prostředí, a to prostřednictvím znaleckých posudků. S ohledem na to, že žalobkyně prováděla klučení pařezů a terénní úpravy bez povolení a v rozporu se zákonem, je irelevantní její argument, že u některých typů půdy, sklonu svahu, klimatu i rostlinném pokryvu plochy, která má být zalesněna, se obnova porostu provádí za využití klučení pařezů. Ze stejného důvodu nehraje roli ani tvrzení, že byly klučeny pouze pařezy přesahující výšku 0,35 m, nadto, jak správně podotknul žalovaný, toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť z podkladů tvořících správní spis je zřejmé, že byly vyklučeny všechny pařezy PUPFL s realizovanými terénními úpravami. Odborné vysvětlení týkající se této problematiky, které žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, městský soud považuje za dostačující a logicky soudržné a soud se s ním plně ztotožňuje.
57. Šestý žalobní bod tedy městský soud neshledal důvodným. Z namítaných ani jiných důvodů nedošel k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a proto přistoupil k jeho věcnému přezkumu.
58. Pro účely posouzení druhého žalobního bodu, jímž je namítáno, že žalovaný nepřihlédl k třetímu doplnění odvolání, vyplývají ze spisového materiálu následující podstatné skutečnosti:
59. Prvostupňové rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 1. 7. 2015.
60. Dne 14. 7. 2015 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které bylo ČIŽP doručeno dne 15. 7. 2015, tedy v zákonem stanovené lhůtě. Blanketní odvolání ČIŽP postoupila ministerstvu dne 13. 8. 2015.
61. Usnesením ze dne 24. 7. 2015 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.142/15/VDB, které bylo žalobkyni doručeno dne 24. 7. 2015, uložila ČIŽP žalobkyni, aby doplnila své odvolání, a to ve lhůtě deseti dnů od doručení tohoto usnesení.
62. Žalobkyně doplnila své odvolání podáním ze dne 10. 8. 2015 nazvaným Doplnění odvolání č. 1 doručeným ČIŽP dne 12. 8. 2015. Doplnění odvolání č. 1 ČIŽP ministerstvu postoupila dne 24. 8. 2015.
63. Dne 24. 9. 2015 bylo ČIŽP doručeno podání žalobkyně ze dne 23. 9. 2015 nazvané Doplnění odvolání č. 3, které ČIŽP postoupila ministerstvu spolu se svým stanoviskem ze dne 13. 10. 2015.
64. Podle sdělení ministerstva ze dne 30. 10. 2015 č. j. 1795/580/15, 71776/ENV; 000375/A-10 žalovaný vyhodnotil doplnění odvolání č. 3 jako podnět k přezkumu prvostupňového rozhodnutí, vypořádal se zde s námitkami uplatněnými v podání žalobkyně a konstatoval, že *neshledal důvodnou pochybnost o zákonnosti meritorního rozhodnutí, protože neexistují ani důvody k zabavení přezkumného řízení.*
65. Na základě výše uvedených skutečností městský soud konstatuje, že uložení povinnosti doplnit odvolání usnesením ČIŽP ze dne 24. 7. 2015 č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1216429.142/15/VDB bylo zcela v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu, a to včetně lhůty zde stanovené, kterou lze považovat za přiměřenou. Žalobkyně byla před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámena

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

se spisem a vyjádřila se k podkladům pro jeho vydání. V zásadě jedinou novou skutečností poté nastalou bylo vydání prvostupňového rozhodnutí, na jehož nastudování a konstruování odvolacích námitek měla žalobkyně čas od 1. 7. 2015, kdy jí bylo doručeno, do 3. 8. 2015, kdy uplynula lhůta k doplnění odvolání. Žalobkyně však tuto lhůtu nedodržela, a to ani doplněním odvolání č. 1, ani následujícími doplněními. Přesto, že žalobkyně nedodržela lhůtu pro doplnění odvolání, ČÍŽP akceptovala doplnění odvolání č. 1 i č. 2, postoupila je ministerstvu, které o nich rozhodlo a vypořádalo zde uvedené námitky. Třetí doplnění odvolání bylo podáno rovněž po uplynutí lhůty k doplnění odvolání, přičemž lhůta, kterou si žalobkyně k provedení úkonu určila sama, není pro správní orgán nijak závazná a rovněž avizování tohoto podání je irelevantní. Doplnění odvolání č. 3 bylo ČÍŽP postoupeno ministerstvu v souladu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu, tedy do 30 dnů od jeho doručení, avšak ministerstvu bylo doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí. Ministerstvo proto podání vyhodnotilo jako podnět k přezkumu prvostupňového rozhodnutí, neshledalo však důvody k zahájení přezkumného řízení, což žalobci sdělilo v souladu s ust. § 94 odst. 1 správního řádu.

66. Městský soud dále reaguje na námitku, že doplnění odvolání č. 3 nemůže být správním orgánem odmítnuto jako opožděné, neboť bylo podáno ve lhůtě 15 dnů pro odvolání proti usnesení ČÍŽP ze dne 24. 7. 2015 č. j. ČÍŽP/49/OOL/SR01/1216429.142/15/VDB, jímž byla stanovena povinnost doplnit odvolání ve lhůtě 10 dnů. Proti tomuto usnesení žalobkyně odvolání nepodala, nebrogila tedy proti uložené povinnosti ani lhůtě k tomu určené. Lhůtu k odvolání proti usnesení o uložení povinnosti doplnit odvolání pak nelze zaměňovat s lhůtou pro doplnění odvolání, tedy k samotnému splnění povinnosti usnesením uložené, neboť se jedná o zcela jiné procesní úkony. Pouze pro úplnost lze poznamenat, že doplnění odvolání č. 3 nebylo ČÍŽP doručeno ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení ze dne 24. 7. 2015 č. j. ČÍŽP/49/OOL/SR01/1216429.142/15/VDB, jak tvrdí žalobkyně (v této lhůtě nebylo ČÍŽP dokonce doručeno ani odvolání č. 1), ale více než měsíc poté. Námitku tak soud považuje za klamavou a procesně účelovou.
67. Městský soud neshledal, že by žalobkyně byla jakkoli zkrácena na svých procesních právech, naopak považuje postup ČÍŽP a ministerstva, kdy byla akceptována a vypořádána i opožděná podání, za procesně vstřícný. Soud tedy nedošel k závěru, že postup dotčených správních orgánů představoval vadu řízení.
68. Ani třetí žalobní bod týkající se znaleckých posudků, neshledal městský soud důvodným. Městský soud se ztotožnil s hodnocením důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a na straně správních orgánů neshledal při provádění dokazování takové pochybení, které by mohlo mít za následek zrušení správního rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Městský soud nevidí důvodu pro zpochyňování správního dokazování, zejména pokud jde o provedené znalecké posudky, včetně otázky tzv. znaleckých doložek. Spokojil se plně s relevantními argumenty obsaženými ve vysvětlení, které podalo žalované ministerstvo ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 11. 2015 č. j. 2005/580/15,80140/ENV; 000349/A-10, zvláště pak na str. 5 tohoto vyjádření.
69. Čtvrtý žalobní bod týkající se výsledků svědků provedených ČÍŽP městský soud neshledal důvodným.
70. Postup, kdy byly jako důkazní prostředky použity výpovědi svědků, kteří odkázali na svá předchozí vyjádření uvedená do dílčího protokolu o kontrole či záznamu o podání vysvětlení, soud nepovažuje za nezákonný.
71. Podle ust. § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že ČÍŽP záznamy o podání vysvětlení nepoužila jako důkazní prostředky, nýbrž osoby, které před zahájením správního řízení podaly vysvětlení nebo se vyjádřily do dílčího protokolu o průběhu kontroly, předvolala znovu k podání svědecké výpovědi. Jednalo se o Ing. J. J., pana M. S., Ing. J. V., pana P. C., Bc. M. B., pana B. K. a pana P. V. Všichni zmiňovaní do protokolu z podání svědecké výpovědi uvedli, že se již k předmětné

věci vyjádřili, setrvali na tom, co dříve uvedli, a na svá vyjádření odkázali. Zároveň však buď zopakovali jim známé skutečnosti, nebo jim byly ze strany ČIŽP kladeny doplňující otázky, event. obojí. Svědecké výpovědi tedy soud považuje za plnohodnotné a v souladu se zákonem. Pouze na základě toho, že svědecká výpověď obsahuje odkaz na dřívější vyjádření k věci, nelze konstatovat, že je taková svědecká výpověď nezákonným důkazním prostředkem, nebo že snad byl jako důkazní prostředek použit přímo záznam o podání vysvětlení, resp. dílčí protokol o kontrole.

72. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že ČIŽP vedla dokazování k budování sjezdové tratě a nikoli k tvrzenému porušení předpisů o životním prostředí. V průběhu šetření ČIŽP bylo provedeno množství dílčích kontrol, předvolána řada osob, které o věci měly povědomost, k podání vysvětlení, vyjádření či svědecké výpovědi, obstaráno značné množství znaleckých posudků za účelem zjištění stavu porostu před provedenou těžbou, rozsahu následků na životním prostředí atp. Lze konstatovat, že všechny provedené úkony měly zjevnou relevanci ve vztahu ke správním deliktům, za něž byla žalobkyni uložena pokuta. Záměr vybudování sjezdové tratě pak byl jednou z významných okolností, které v průběhu shromažďování podkladů vyšly najevo. I tato skutečnost má přímou souvislost se správními delikty, jejichž skutkové podstaty žalobkyně naplnila. Z tohoto záměru žalobkyně vyplývá zejm. úmysl při jejím konání, tedy provádění nepovolené těžby dřeva a dalších terénních úprav ve značném rozsahu na předmětných PUPFL za využití intenzivní technologie, které vedly k zákonem předvídaným následkům nepříznivým pro životní prostředí. Takovouto okolnost proto nelze pominout a fakt, že je v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí na několika místech zmiňována nelze považovat za vadu způsobující nezákonnost těchto rozhodnutí.
73. Je věcí správního orgánu ve správním řízení či soudu v soudním řízení, aby – pokud je důkaz prováděn – správní či soudní orgán vyhodnotil, kterým provedeným důkazům včetně svědeckých výpovědí uvěří a které považuje za důležité, podstatné, relevantní a které nikoli. Nepovažuje-li určitou svědeckou výpověď za relevantní, neznamená to ještě, že by výpověď byla zcela vadná či nepravdivá.
74. Pokud jde o tvrzení pana B. K., nutno podotknout, že tento svědek v rámci výpovědi sám zmínil objednávku na těžbu lesního porostu ze dne 25. 10. 2012, kterou osobně přijal od pana R. P., jednatele žalobkyně, a ČIŽP následně svědkovi ukázala kopii této objednávky, která je součástí spisu. Pan K. potvrdil její totožnost, přičemž pravost této listiny žalobkyně nerozpouje. Další prokazování, že žalobkyně objednala těžbu dřeva u pana K., se tak jeví jako nadbytečné a vzhledem k účelu dokazování, tedy naplnění skutkových podstat předmětných správních deliktů, také jako neúčelné, neboť o tom, že těžební zásah a terénní úpravy byly provedeny, není pochyb a konečně ani sporu mezi stranami. Závěr, že se jednalo o těžbu převážně úmyslnou a nikoli nahodilou pak nevyplývá pouze z výpovědi pana K., ale i jiných podkladů rozhodnutí, zejm. dalších svědeckých výpovědí či znaleckých posudků.
75. V otázce týkající se fotografií a (nespecifikovaných) audiovizuálních záznamů, které jsou součástí spisu, se městský soud ztotožnil s argumentací žalovaného. Fotografie nebyly pořízeny jako samostatný důkaz, který by bylo nutno provádět. Část obrazového materiálu byla pořízena v rámci kontroly v režimu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 2 a 3 zákona o ČIŽP. Fotografie tedy byly součástí některých dílčích protokolů o kontrolních zjištěních, což bylo nepochybně nezbytné proto, aby byly co nejvěrněji zachyceny výsledky kontroly, resp. zjištěný stav místa šetření. Další obrazové záznamy pak byly do spisu dodány v rámci svědeckých výpovědí Ing. J. J., M. S. a P. C., kteří fotografie pořídili, a tím se tyto staly součástí protokolů o svědeckých výpovědích. Rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2009 č. j. 1 Afs 60/2009-119, na který žalobkyně odkazuje, pak na daný případ nedopadá. Fotografie nebyly pořízeny utajeným způsobem, předně však nebylo při jejich pořizování zasaženo do osobní sféry jednotlivce, neboť žalobkyně je právnickou osobou. Žalobkyně zároveň neuvádí, že by došlo k zásahu do soukromého života jiných fyzických osob. Jak k tomuto dále správně uvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

žalovaný na str. 23 napadeného rozhodnutí, v daném případě byly kontrolovány PUPFL, na které lze v souladu s ust. § 19 odst. 1 zákona o lesích vstupovat za splnění určitých zákonných povinností (viz ust. § 11 odst. 1 a 4 a ust. § 20 zákona o lesích). Fotografie a videozáznamy pořízené na volně přístupných pozemcích i z tohoto důvodu nemohou být bez dalšího považovány za nezákonné.

76. Ani poslední námitku tohoto žalobního bodu, že ČIŽP nepřihlédla k výpovědi J. S. a F. R., neshledal městský soud důvodnou. Pokud jde o výpověď J. S., nelze souhlasit s žalobkyní, že tato výpověď je výhradně v její prospěch a interpretace ČIŽP byla chybná. Z této výpovědi jasně vyplývá, že pan S., který částečně prováděl těžbu dřeva, neřešil, zda se jednalo o stromy kůrovcové, či nikoli, podle svých slov těžil jak kůrovcové, tak zdravé stromy a dále uvedl, že nad vodorovnou lesní cestou bylo jen pár napadených stromů a kůrovec nebyl v pokročilém stádiu vývoje.
77. Žalobkyní zmiňovaný výrok o ronění pryskyřice byl součástí výpovědi pana F. R., k jehož výpovědi se ČIŽP nepřiklonila. V daném případě se domněnka o výskytu kůrovců před provedením těžby dřeva vyslovená svědkem F. R. dostala do rozporu s dalšími důkazy. Při takové kolizi je nezbytné zhodnotit, které skutečnosti vyplývající z jednotlivých důkazních prostředků mají vyšší relevanci, přičemž se projeví zásada volného hodnocení důkazů stanovená ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Je nicméně nezbytné, aby správní orgán svou úvahu řádně zdůvodnil, neboť v opačném případě by se jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Důvody, proč ČIŽP nepřihlédla k výpovědi F. R., jsou uvedeny na str. 17 a 40 prvostupňového rozhodnutí: *F. R. ve svědecké výpovědi uvedl, že v den podání vysvětlení 18.09.2012 (záznam č. j. ČIŽP/49/OOL/1211648.008/12/VDB) již nebyl schopen určit, zda se jednalo v porostu na p. č. 718/35 v srpnu roku 2012 o těžbu kůrovci napadených stromů. Sdělení F. R., že stromy rostoucí v srpnu roku 2012 na p. č. 718/35 byly napadeny kůrovcem ještě v době, kdy stály, tj. před skácením je pouze spekulací, neboť ke ronění pryskyřice může dojít i z jiných příčin (např. poraněním, napadením houbou), a je navíc z fotodokumentace pořízené dne 30.08.2012 zřejmé, že kmenů potečených pryskyřicí se ve „švédské kupě“ nachází malé množství, a dále se v průběhu správního řízení nepodařilo prokázat odkud pochází dřevo ze „švédské kupy“, neboť sám účastník řízení při druhé dílčí kontrole dne 06.09.2012 (protokol č. j. ČIŽP/49/OOL/1118037.019/12/VDB) uvedl, že toto dřevo nepochází z p. č. 718/35.* S odvolací námitkou ohledně nepřihlédnutí k výpovědi pana F. R. se následně vypořádal žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo nezbytné vzít v potaz, že výrok pana R. odporoval poznatkům získaným na základě hned několika jiných svědeckých výpovědí a znaleckých posudků. Významná je i důvěryhodnost výpovědi tohoto svědka, která je poněkud snížena tím, že F. R. měl k věci patrně určitý vztah, neboť se na zásazích na předmětných PUPFL podílel (určoval, resp. ukazoval, které stromy mají být káceny) a podle tvrzení žalobkyně uvedených při druhé dílčí kontrole dne 6. 9. 2012 (protokol č. j. ČIŽP/49/OOL/1118037.019/12/VDB) byla část dřeva vytěženého na pozemku p. č. 718/35 dodána na pilu v Dolní Lomné, kterou provozuje právě pan F. R. S ohledem na výše uvedené je soud toho názoru, že ČIŽP vyhodnotila výpověď svědka F. R. správně.
78. Závěrem se městský soud zabýval pátým žalobním bodem, kterým žalobkyně namítá, že ČIŽP ani ministerstvo neposuzovaly a neprokazovaly materiální stránku správního deliktu. Předně je nutno odkázat na bod III. 6. *Určení výše pokuty a rozdělení pokuty* (str. 56 a násl.) prvostupňového rozhodnutí, kde se ČIŽP výslovně zabývá otázkou závažnosti jednání žalobkyně ve vztahu k jednotlivým správním deliktům, za jejichž spáchání uložila žalobkyni pokutu. V odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí jsou důkladně rozebrány všechny skutkové okolnosti významné z hlediska naplnění znaků spáchaného správního deliktu a za účelem zjištění následků na životním prostředí bylo vypracováno značné množství znaleckých posudků a odborných posouzení, které se staly podkladem rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by se ČIŽP a ministerstvo nezabývaly materiální stránkou správního deliktu. Lze uzavřít, že vykácení lesního porostu na území značného rozsahu, ve 2. zóně CHKO, bez příslušných povolení je zjevně

jednání vykazující tak vysokou míru škodlivosti, že není možné dojít k závěru, že by takové jednání, bez ohledu na naplnění znaků skutkové podstaty po formální stránce, neporušovalo zájem společnosti. Pátý žalobní bod městský soud neshledal důvodným.

79. K novému žalobnímu bodu, který žalobkyně uplatňuje v podání ze dne 7. 12. 2015 nazvaném *Doplnění správní žaloby č. 1a* který se týká pojatosti úředních osob, nemohl městský soud přihlídnout. Podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. věty třetí rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 29. 9. 2015, uplynula lhůta pro podání žaloby dnem 29. 11. 2015. Všechna tři doplnění žaloby, tedy i první z nich datované dnem 7. 12. 2015, byla městskému soudu doručena po uplynutí lhůty pro podání žaloby.
80. Žalobkyně rovněž navrhla, aby soud ve smyslu ust. § 65 odst. 3 s. ř. s. moderoval jí uloženou sankci, kterou považuje za nepřiměřenou a likvidační. Městský soud však neshledal důvody k upuštění od trestu za spáchané správní delikty ani k jeho snížení. Uložená pokuta se jeví jako přiměřená vzhledem k rozsahu, povaze a závažnosti následků jednání žalobkyně, tedy charakteru spáchaného správního deliktu, jakož i majetkovým poměrům žalobkyně. Výše pokuty byla podle názoru soudu rovněž ze strany ČÍŽP řádně odůvodněna na str. 46 a 47 prvostupňového rozhodnutí. Ve správním řízení došlo i ke srovnání s obdobným deliktem, ovšem takové srovnání nemůže být nikdy stoprocentní, protože srovnávaný delikt měl poměrně jiný charakter, jednalo se u něho o porušení jednoho zákonného ustanovení, v tomto případě o porušení čtyř zákonných ustanovení. Srovnání posouzení obdobných správních deliktů bylo ve správním řízení provedeno, správní orgány se mu věnovaly a věnovaly se i otázce přiměřenosti sankce. Nelze zastírat, že pokuta je vyšší, ale je odpovídající i těm principům, které pro ukládání pokut připomínají, kdy pokuta nemá být likvidační.

IV.

Závěr a náklady řízení

81. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
82. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. července 2018

JUDr. Jan Ryba v.r.
předseda senátu